
Ohnivé pouto

Fin se považoval za poměrně společenského člověka. Uměl se bavit s lidmi v hospodě, konverzovat u večere, občas s kluky sledoval nějaký zápas, nestěžoval si kvůli nepořádku a obstaral dostatek piva a jídla.

Nevyrostl ve stodole a aspoň v základu tedy věděl, co se od správného hostitele čeká.

Iona ho doslova přeškolila.

Uprostřed odpoledne posledního dne roku se u jeho dveří zjevila v bledě-modré čepici, kterou jí upletla babička, se spoustou tašek v rukou.

„Vánoce snad už byly, ne?“

„Zásoby na večírek.“ Několik tašek mu podala a zbytek zanesla do kuchyně. Odložila je na centrální ostrůvek a začala se svlékat. Kabát, šátek, čepici, rukavice, nakonec i boty a vše odnesla do Finovy prádelny.

„Nesu svíčky,“ spustila pak.

„Já mám. Koupil jsem nějaké od Branny ještě před Vánoci.“

„To nestačí,“ zavrtěla Iona skoro soucitně hlavou, „potřebuješ do každé místnosti.“

Sáhla do tašky a začala je vytahovat. „Tyhle jsou na krb v obýváku. Vydrží dvanáct hodin, takže je musíš zapálit až těsně před tím, než přijdou první hosté.“

„Musím?“

„Ano,“ odpověděla rázně. „Dodají domu hezkou sváteční atmosféru a jsou elegantní. Tyhle přijdou do horní a tyhle do dolní koupelny. Do ložnice by nikdo neměl chodit bez pozvání, ale kdyby náhodou, zapal tam tuhle. Tohle jsou papírové ručníky pro hosty, jednoduché, pěkné a na jedno použití.“

Vyndala štosy bílých ubrousků s natištěnými skleničkami.

„Aspoň si nikdo nebude muset utírat ruce do ručníku, který použil někdo jiný.“

Fin se nevěřícně zasmál. „To myslíš vážně?“

„Podívej se na mě,“ reagovala. „Myslím to smrtelně vážně. Mám ještě pár svíček do jídelny, kdyby tam chyběly, a do přízemí. Pak se prosím ujisti, že je na záchodě dost papíru. Ženské vysloveně nesnášejí, když tam sedí a papír dojde.“

„To si snad ani nechci představovat.“

„Každou hodinu to zkontroluju, takže buď v klidu.“

„Ještě že tě tu mám, Iono.“

Přiložila mu ruce na tváře. „Já jsem tě do toho dostala, tak ti s tím pomůžu. Tak dál. Catering nejspíš zabere kuchyni. Ti budou vědět, co dělat. Ověřila jsem si, co je to za firmu, a zdá se skvělá. Dobrá volba.“

„Dělám, co můžu.“

Iona se usmála. „Musíš jim říct, aby dodávali jídlo a pití do spodního patra, tam se budou lidi zdržovat nejvíc. Bavit se, hrát hry, tancovat a tak. Všude se bude topit, to je jasné.“

„Samozřejmě.“

„Jídla a pití bude jistě dost. Neříká se tomu nadarmo Noc velké porce... Moment,“ Iona zavřela oči a přemýšlela, „neboli *Oiche ne Coda Moire*.“

Fin se zazubil. „Irština ti už jde.“

„Snažím se. Na tradici novoročního uklízení můžeme zapomenout, protože tvůj dům je bez poskvrnky. V tom jsi stejně strašidelný jako Branna. Takže já zanesu svíčky a ručníky na správná místa.“ Pak sáhla do další tašky. „Ještě tu mám mátové bonbony a nakládané mandle. Je fajn mít sem tam v miskách něco drobného k zakousnutí. Jo, a Connor přiveze věšák na kolečkách. Půjčili jsme si ho od dcery babiččiny kamarádky.“

„Cože?“ Fin si bůhvíproč představil pojízdný mučící nástroj.

„Na kabáty. Postavíme ho nejspíš do prádelny, ale někdo bude muset kabáty lidem brát a zase je vydávat. Nechceš přece, aby je odhazovali na židle a gauče.“

„Na to jsem nějak nepomyslel.“

„Proto jsem tady. A taky se pocvičím. V létě bych chtěla podobnou party uspořádat v našem novém domě.“

„Už se nemůžu dočkat.“

„Tou dobou už bude Cabhan vyřízený. Věřím tomu. Už se nebudeme muset celé dny soustředit na to, kdy a kde se s ním vypořádáme, budeme jen žít. Já vím dobře, že tohle byl pro tebe s Brannou zvlášť těžký týden.“

„Asi to nemá být lehké.“

Iona uhladila stoh ručníků. „Už jsi ji dnes viděl?“

„Ještě ne.“

„Ráno říkala, že zkusí spočítat, jak by vycházel konec roku, kdyby to vzala ode dne, kdy jsem se objevila u jejích dveří.“

Fin se zamyslel. „To dává smysl.“

„Tvářila se stejně pochybovačně jako právě teď ty. Ale na to nebudeme teď myslet. Dnes se slaví.“

„Hm, a co je v téhle tašce?“

„Někteří lidé mají rádi bláznivé čepičky a řehtačky.“

Koukal dovnitř na barevné kloboučky a lesklé čelenky. „Máš můj obdiv, ale řeknu ti rovnou, že tohle si na hlavu nedám.“

„Je to dobrovolné. Asi je nasypeme do košů, aby si každý mohl vybrat. Tak já tohle odnesu a pak budu pár hodin pracovat s Brannou a nakonec se nasoukám do něčeho svátečního. Objevím se hodinku před začátkem, abych všechno ještě přeprokontrolovala.“

Když odešla, nakoukl znova do tašky s čepičkami. Ne, tohle nepůjde. Pomůže jí aspoň se svíčkami, vděčný za to, že se ujala velení, a pak se na chvíli pustí do výpočtů.

Později, když do jeho domu vnikli lidé z cateringu a musel odpovídat na jejich dotazy a rozhodovat o stovkách detailů, na něž nikdy nepomyslel, se na půl hodiny zavřel v ložnici, aby se v klidu oblékl. Napadlo ho, jestli by tam nemohl zůstat, ale vzpomněl si na neodbytnou a nadšenou Ionu a pochopil, že nemá šanci.

Kde vlastně byl Ioni touhle dobou? V italských Alpách u jezera Lomo. Strávil tam celé tři týdny a nijak mu nevadilo slavit svátky s cizími lidmi.

Teď byl doma a měl bavit lidi, které znal.

Možná váhal víc, než bylo nutné. Nakonec si oblékl černé kalhoty a svetr a sešel dolů.

Zaslechl hlasy, hudbu a smích. Mrkl na hodinky, jestli něco neprošvihl, protože první hosté měli dorazit až za necelou hodinu.

Nad plápolajícím ohněm v krbu zářily svíčky v červených skleněných svícnech, stromek se třpytil a z reproduktorů se ozývala veselá hudba. V jednom rohu spatřil masivní svícen, koupil ho kdesi daleko, který ještě zesiloval slavnostní osvětlení.

Světlo a hudba, uvědomil si, jsou hlavní zbraně jejich kruhu proti temnotě.

Iona měla pravdu. Naprostou pravdu.

Přinesla navíc i květiny – malé džbánky s růžemi, převázané stříbrnými stužkami.

Našel ji s Mearou, jak v jídelně o něčem debatují s lidmi z cateringu.

Také tam uviděl oheň, svíčky, růže a mnoho táců a misek s jídlem.

Na pultě pak hory sladkostí a pečiva, a dokonce výběr sýrů pod skleněným poklopem.

Iona v krátkých stříbrných šatech s rukama v bok všechno orlím zrakem kontrolovala. Meara si oblékla červené šaty, obepínající její křivky, rozpustila si vlasy a nechala je volně viset přes ramena.

„Asi jsem udělal chybu,“ prohlásil a počkal, až se k němu obě otočí. „Proč sem zvu další lidi, když jsem mohl mít takové krasavice jen pro sebe?“

„To je přesně ten šarm, jaký z tvého večírku udělá nezapomenutelný,“ odpověděla Iona.

„Já dodám, že je to blbost, ale rozkošná,“ řekla Meara. „A tvůj dům navíc vypadá úchvatně.“

„To není moje zásluha.“

„Ale je,“ opravila ho Iona. „Mně jsi dovolil jen hrát si se světýlky.“ Šla se do něj se smíchem zaháknout. „A tady Cecile a její tým jsou naprosto báječní. Vážně, Cecile, jídlo vypadá tak skvěle, že je škoda ho jíst.“

Vysoká blondýna v černých kalhotách a vestě na sněhobílé košili se potěšeně zarděla. „Děkuji, ale přimět hosty jíst, je to, co chceme nejvíc. Máme v domě několik stanovišť,“ vysvětlovala Finovi, „taky bar a číšníci budou pravidelně obcházet kolem, jestli nikomu nic nechybí.“

„Vypadá to dobře.“

„Ještě jsi neviděl přízemí.“ Iona ho vedla po schodech do další záplavy světla, květin a táců s jídlem. „Začala jsem být z těch svíček trochu nervózní, a tak jsem použila ochranné kouzlo, aby nic nezapálilo.“

„Ty myslíš na všechno.“

Fin přešel k baru a lednici za ním, aby vyndal láhev šampaňského.

„První drink patří tobě.“

„To si dám líbit.“

Otevřel láhev, oběma nalil a pak pozvedl sklenici. „Na šťastný den, kdy jsi vstoupila do našeho života.“

„Nejšťastnější v tom mém.“

„Na krásné dny.“

Přitukli si. „Šťastné dny pro všechny.“

Během hodiny se v domě sešla snad půlka vesnice. Lidé tvořili hloučky, procházeli se, zdravili známé, rozhlíželi se nebo se rovnou někde usadili. S plnými talíři a sklenicemi posedávali v obývacím pokoji anebo, jak předpověděla Iona, šli rovnou za zvukem najaté kapely, která dole už spustila.

Fin s pivem v ruce přecházel od skupinky ke skupince a cítil se dobře. Ze všech tváří však v domě chyběla ještě jedna.

Jako by jeho přání někdo vyslyšel, náhle ji spatřil.

Vracel se právě do patra, aby splnil povinnosti hostitele i tam, a ona stála v kuchyni a rozmlouvala se členy cateringu.

Vlasy si nechala rozpuštěné, v černých vlnách jí splývaly téměř k pasu sametových šatů barvy silného červeného vína. Iona mohla sehnat třeba stovku dalších svíček, přesto by do jeho domu nevneseš tolik světla jako Branna O'Dwyerová.

Obstaral sklenici se šampaňským a donesl ji Branně. „Napiješ se?“

„Ráda.“ Otočila k němu čarovné oči a pousmála se rudými rty. „To je moc krásný večírek, Fine.“

„Jen jsem poslouchal Ioniny rozkazy.“

„Byla neskutečně nervózní a rozčilená, že tě k tomu přiměla. Navíc mi vykoupla všechny svíčky. Vidím ale, že je tady dobře využila.“

„Jsou všude, jak poručila.“

„A kdepak je vlastně naše Iona?“

„Dole. Boyle, Meara, Connor a babička taky.“ Vedl ji však do jídelny. „Nedáš si něco?“

„Později určitě, vypadá to krásně.“

„Ještě máš slabost pro tohle?“ Fin zvedl krémovou pusinku.

„Hroznou, obyčejně to nepřiznávám. Dnes udělám výjimku.“ Vzala si jednu a ochutnala. „Hmm, ty jsou hříšně dobré.“

„Dej si dvě. *Oiche na Coda Moire.*“

Zasmála se a zavrtěla hlavou. „Vrátím se pro ně.“

„Odvedu tě dolů za tvým kruhem a hudbou.“

Podal jí ruku a počkal, až se jí chytne. „Zatančíš si se mnou, Branno? Od-
suneme včerejšek i zítřek stranou a dnes budeme jen tančit.“

Šla s ním ruku v ruce za hudbou a zářícím světlem.

„Zatančím.“

Málem nepřišla. Snažila se najít dobrý důvod, proč zůstane doma, nebo se jen ze zdvořilosti staví a zase rychle vytratí. Všechny důvody jí připadaly podobné.

Jako projev zbabělosti, možná hůř... malichernosti.

Nemohla se přece chovat hloupě jen proto, že se v jeho domě a všem, co vybudoval bez ní, cítila nesvá.

Byla to nakonec její volba a stále měla svoje povinnosti.

A tak se rozhodla tam zajít.

Dala si práci s oblékáním, vlasy a make-upem, protože jestli už musí strá-
vit konec roku v jeho domě a společnosti, může u toho vypadat skvěle.

Přízemí jeho domu, jakási herna, bylo zařízené přesně, jak by čekala. Vý-
razné, syté barvy doplněné neutrálními, opravené kusy starého nábytku do-
plněné moderními, pár drobností přivezených z cest, absurdně veliká te-
levize, kulečnickový stůl, starý jukebox a hrací automat. Nechyběl krásný
mramorový krb s masivním prknem místo římsy.

U mahagonového baru, který prý objevil v Dublinu, vyhrávala kapela.
Přestože bylo přízemí prostorné, nábytek odstrčili stranou, aby vznikl malý
taneční parket.